

du, te uvelike pridonio čovječnom i srdačnom zajedništvu u radosnom, nesebičnom i spremnom službenju crkvenoj glazbi.

Ljubomir Galetić

Dr. Anton Lippe

19. veljače ove godine umro je u Berlinu kapelnik gradske stolne crkve prelat dr. Anton Lippe. Bio je povezan s našom Hrvatskom kat. misijom u Berlinu, jer je imao probe sa svojim glasovitim St. Hedwig-korom u prostorijama naše misije i bio prijatelj s našim misionarima, a sa mnom je skupa — od početka do kraja — bio na Institutu za crkvenu glazbu u Rimu i skupa smo položili doktorat iz grupe gregorijanskog pjevanja, pa se rado odazivam pozivu urednika »Sv. Cecilije« na napišem osvrt na njegov život i rad.

Rodio se je u St. Anna an Aigen u Štajerskoj. Prve glazbene pouke dobio je u rodnoj kući. Kao dječak pjevao u zboru mjesne crkve. Bio je rođeni i talentirani dirigent. Prvi je put dirigirao kad mu je bilo 10 godina. On priča: Obolio naš zborovođa, a imala se je pjevati Schubertova G-dur misa. Kako bez dirigenta? — Ja sam pošao bolesnom zborovođi i ponudio se. On je s početka oklijevao, ali je na moju upornu molbu popustio. Bio sam najmanji od pjevača i kad sam stupio pred zbor, svi su se zasmijali. Ja sam međutim bio ozbiljan i štapićem dao znak orguljašu da počne i išlo je dobro.

Pošao je u sjemenište, a iza toga u bogoslovsko učilište u Grazu. Tu mu je bio profesorom glazbe Anton Faist. Kao mladi svećenik organizirao je glazbeni festival na komu je sam dirigirao Heidnova Stvaranje, Krönungsmesse Mozarta i jedan serenadni koncert. Kritičari su se vrlo povoljno izrazili o njegovu muziciranju i to je zapazio njegov biskup te ga pozvao da se natječe na ispražnjeno mjesto dirigenta u njemačkoj nacionalnoj crkvi St. Maria dell'Anima u Rimu i da se upiše na Papinski institut za crkvenu muziku. Dobio je natječaj i tako smo se god. 1930. nas dvojica našli skupa na istoj klupi u školi na Piazza s. Agostino. Kako sam bolje govorio talijanski od njega, pomagao sam mu, pa kad je god. 1932. u dvorani Boromini dirigirao Heidnova »Godišnja doba«, poklonio mi je klavirski izvadak toga djela i napisao na naslovnoj stranici. Meinem lieben Maestro zur Erinnerung an den heissen Juni 1932. Lippe. Bilo je zaista onda vruće u Rimu! Pod njegovim vodstvom zbor u Anima bio je stalno na velikoj visini. God. 1934. doktorirao je s tezom: Utjecaj gregorijanskog koralna na njemačku narodnu popijevku. God. 1935. bi imenovan kapelnikom stolne crkve u Grazu. Osim ka-

tedrale vodio je i reprezentativne zborne i orkestarske koncerte »Abonnementzyklen« u Grazu. Njegov zbor je imao do 160 pjevača. Izvodio je velika djela od Bacha do Honeggera. Predstavio se je svjetskoj javnosti izvedbom Schmittova oratorija: Knjiga sa sedam pečata. S ovim djelom gostovao je po mnogim velikim evropskim gradovima. Doživio je veliki uspjeh prigodom euharistijskog kongresa u Münchenu 1960. te pri otvaranju glazbenog festivala u Strasburgu god. 1963.

Od godine 1948. bio je stalni dirigent bečke »Dvorske muzičke kapele«. Ta kapela okupljala je bečke pjevače dječake, muški zbor gradske opere i Bečku filharmoniju. Svake nedjelje kod svećane mise pjevale su se strogo klasične skladbe, a Lippe je uveo to da dječaci pjevaju promjenjive djelove u gregorijanskom koralu.

Početkom god. 1964. bio je imenovan dirigentom stolne crkve u Berlinu. Tu je njegova sposobnost još više došla do izražaja. Uz klasična djela posvetio je mnogo ljubavi djelima novijega datuma i imenima Ahrens, Baumann i Schwarz-Schilling. Kao katedralni dirigent održavao je mjesečne sastanke s berlinskim orguljašima i vodio brigu za socijalni standard crkvenih glazbenika. Među zadnjim djelima, koje je izveo bila su Requiem A. Dvoržaka i Matthäuspassion J. S. Bacha. Nije bio prijatelj šansona u crkvi, gitara ni udaraljki. Naučio je da ozbiljnom muzikom podiže duhove Bogu. Bio je iskreno pobožan. Prigodom izvedbe Mozartove c-mol mise pisao je jedan berlinski kritičar da je samo svećenik — muzičar mogao onako prouhoviti tu izvedbu i u njegovoj pobožnosti da se je krila tajna njegova muziciranja, koje je zanosilo.

Nije dugo bolovao. Dva dana prije smrti, u bolničkoj sobi u bolnici želio je da mu svećenik čita misu. Odgovarao je pobožno preko mise. Primio je na vrijeme sakramente umirućih i preselio se u bolji život.

Jedan njegov znanac rekao je o njemu iza prijenosa i pokopa u rodnom mjestu u Štajerskoj: Anton Lippe bio je svećenik i čovjek koji je oko sebe širio dobrotu, razumijevanje, opće bratstvo i ljubav. Bio je vjernik. Tu vjeru osjetio je svatko tko je imao sreću da ga sretne negdje na životnom putu ili da sluša njegove visoko umjetničke izvedbe.

Nisam kolegu Antona Lippea susreo nikada nakon završetka studija u Rimu, a sudbina je htjela da sam nekoliko mjeseci iza njegove smrti došao u Berlin i u Hrvatskom centru našao njegove tužne partiture, bogati arhiv — spomen njegove ogromne glazbene djelatnosti, a čuo sam o njemu tako lijepo govoriti da se ponosim time što sam najljepše mladenačke godine proveo u njegovom društvu. Počivao u miru!

Ivan Glibotić

Obavijest pretplatnicima

Ovom broju prilažemo čekovne uplatnice pa molimo cijenjene pretplatnike da obnove svoju pretplatu za 1975. g. a dužnike za 1974. g. da bi

što prije podmirili svoj dug. Bit ćemo Vam zahvalni ako među svojim prijateljima nađete po kojeg novog pretplatnika za časopis »Sv. Cecilija«.